

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617203874
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3617203874.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa (žalobcu): N., proti žalovaným: 1/ F., 2/ D., 3/ L., o vydanie veci z úschovy, o odvolaní navrhovateľa (žalobcu) proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 26. mája 2020, č.k. 3C/31/2017-211, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. priznal žalovanej 1/ náhradu trov konania v rozsahu 100%, výrokom III. priznal žalovanej 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom IV. žalovanému 3/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 04.09.2017 sa žalobca domáha vydania predmetu úschovy uloženého na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3Tp/23/2017, ktorú odôvodnil tým, že na základe rozhodnutia tamojšieho súdu zo dňa 14.06.2017 sp. zn. 3Tp/23/2017 bola finančná čiastka vo výške 19.475,68 eur uložená do úschovy súdu, ktoré finančné prostriedky boli predtým dňa 28.04.2015 na základe príkazu prokurátora Okresnej prokuratúry P. č.k. C. zaistené na bankových účtoch žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia prokuratúry vyplýva, že neznámy páchatel' v priebehu marca a apríla 2015 vykonal neoprávnený prístup do počítačového systému Obecného úradu X. H. a následne prostredníctvom internet bankingu previedol dňa 17.03.2015 čiastku vo výške 4.194,93 eur, dňa 10.04.2015 čiastku vo výške 4.058,90 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, dňa 17.03.2015 čiastku vo výške 1.248,77 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX a dňa 16.04.2015 čiastku vo výške 9.973,08 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Bankové účty sú vedené na žalovaného 3/. Ten si za finančné prostriedky, ktoré mu boli prevedené na účty, kúpil od žalobcu elektronickú menu Bitcoiny. Žalobca počas celého trestného konania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Je toho názoru, že zaistené finančné prostriedky nadobudol na základe platne uzatvorenej kúpnej zmluvy a zaistené mali byť prevedené Bitcoiny žalovaného 3/ a nie finančné prostriedky žalobcu. V trestnom konaní odpadol dôvod zaistenia týchto prostriedkov, bol upravený na ich vydanie v civilnom konaní, vzhľadom na čo žiada vydať mu zaistené finančné prostriedky zo súdnej úschovy. Na výzvu súdu (opakovanú) doplnil žalobu tak, že označil ako žalovaného 1/ F., ako žalovaného 2/ označil obec X. a ako žalovaného 3/ označil L.. F. doručilo vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedlo, že namieta pasívnu vecnú legitímáciu v spore. Nemá finančné prostriedky v dispozícii, nerobí si na nie žiadny nárok a nežiada, aby mu boli vydané. Petit žalobcu považuje za nevykonateľný a vzhľadom na uvedené žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Dňa 20.08.2019 doručil žalovaný 1/ vyjadrenie k žalobe, v ktorom namieta svoju pasívnu vecnú legitímáciu. Dňa 21.08.2019 doručil žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedol, že žaloba je neurčitá, nezrozumiteľná a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že v trestnom konaní sp. zn. ČVS: D.-XX/VYS-PE-XXXX, je Obec X. H. ako poškodená a v konaní 3Tp/23/2017 súd rozhodol na návrh prokurátora o vzatí sumy 19.475,68 eur do úschovy súdu. V konaní 6C/28/2018 Obec X. H. podala žalobu o určenie vlastníctva k uvedeným finančným

prostriedkom, vec stojí tak, že uznesením OS Partizánske bolo vyhlásené, že tento nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil dňa 19.10.2018 a následne KS Trenčín uznesením 27Co/136/2018 zo dňa 29.08.2019 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ak sa podarí dosiahnuť, že vlastníctvo k finančným prostriedkom bude priznané žalovanému 2/, tak bude žiadať o vydanie finančných prostriedkov z úschovy súdu. Žiada žalobu zamietnuť a uplatňuje si náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný 3/ sa k žalobe nevyjadril.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že predmetom obchodnej činnosti žalobcu je nákup a predaj, spočívajúci v prevádzkovaní internetových webových stránok, dostupných na internetovej adrese www.coinmate.io a www.bitcoinpay.com. Jedná sa o obchodné domény pre obchodovanie s Bitcoinami. Žalobca so žalovaným 3/ uzatvoril zmluvu o kúpe Bitcoinov, pričom na základe uvedenej zmluvy predal žalovanému 3/ Bitcoinov za odplatu 14.900,- eur. Príkazom tamajšieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tp/23/2017 zo dňa 14.06.2017 súd nariadil podľa § 95b ods. 1 Trestného poriadku prevod zaistených peňažných prostriedkov vedených na účte v F., číslo XXXXXXXXXXX/XXXX (účet žalobcu) v sume 4.575,68 eur, do úschovy Okresného súdu Partizánske na číslo účtu IBAN: F., vedeného v X. V.. Finančné prostriedky sa stále podľa súdu nachádzajú v úschove Okresného súdu Partizánske.

3. Za aplikácie ust. § 126 ods. 1, 2 Obč. zákonníka na zistený skutkový stav súd prvej inštancie vec prejednal na pojednávaní bez prítomnosti žalobcu s odôvodnením, že tento mal predvolanie na pojednávanie riadne doručené fikciou na adresu sídla právneho zástupcu žalobcu, keďže zásielka bola súdu vrátená späť ako nevyžiadaná a vyhodnotením výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vychádzal zo skutočnosti, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania veci z úschovy. Finančné prostriedky, ktorých vydania sa žalobca domáha sa nachádzajú na základe príkazu súdu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tp/23/2017 zo dňa 14.06.2017 v úschove Okresného súdu Partizánske na účte IBAN: F XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedenom v X.. Žaloba na vydanie veci predpokladá, že iná osoba neoprávnená, t.j. bez právneho dôvodu zadržíava vec patriacu vlastníkovi a súčasne mu ju odmieta vydať. Aktívna legitímácia patrí vlastníkovi. Nie je rozhodujúce, či ide o výlučného vlastníka, bezpodielového spoluvlastníka alebo podielového spoluvlastníka. Spoluvlastník sa môže domáhať súdnej ochrany bez toho, aby na to potreboval súhlas ďalšieho (iného) spoluvlastníka. Platí to aj pre bezpodielového spoluvlastníka. Vlastnícke právo musí trvať až do poskytnutia súdnej ochrany. Pasívna legitímácia prislúcha osobe, ktorá má vec fakticky u seba, avšak nemá na to žiaden právom aprobovaný dôvod. Ak porušovateľ vlastníckeho práva už nemá vec u seba, vzniká mu zodpovednosť na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že ani jeden zo žalovaných finančné prostriedky, ktoré žalobca žiada vyplatiť z úschovy, nemá vo svojej dispozícii, nie sú splnené podmienky na vyhovie reinvindikačnej žalobe na vydanie veci. Zároveň súd uvádza, že finančné prostriedky boli do úschovy zaistené zákonne rozhodnutím Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3Tp/23/2017 zo dňa 14.06.2017 a nie neoprávneným zásahom ako predpokladá ustanovenie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nespĺnenie podmienok na vyhovie reinvindikačnej žalobe v zmysle ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka súd žalobe vyhovieť nemohol a v celom rozsahu ju musel zamietnuť. O náhrade trov konania žalovaných rozhodol za použitia § 255 ods. 1 CSP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ťažiskovo uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ CSP (vady procesných podmienok, porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie), predovšetkým namietal, že argumentácia súdu prvej inštancie, na ktorej založil svoje rozhodnutie a kvalifikovanie jeho podania ustanovením § 126 ods. 1 Obč. zákonníka je dôkazom nepochopenia toho, čoho sa svojím podaním žalobca domáha. Svojou žalobou totiž nikdy nesmeroval k uloženiu povinnosti žalovaným vydať finančné prostriedky, ale svojím podaním smeroval ku konaniu o vydanie peňažných prostriedkov z úschovy. Pokiaľ súd prvej inštancie nemal jasno v tom, k čomu podanie smeruje, či mal za to, že je potrebné, aby v tomto podaní (žalobe) došlo k nejakej úprave (zmene petitu) či účastníkov, bolo na ňom, aby ho v tomto smere vyzval, čo neučinil. Tým, že mu znemožnil tiež zúčastniť sa pojednávania, mal znemožnené žalobca tiež oboznámiť sa s predbežným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a bol mu tak zmarený priestor proti tomu argumentovať, či produkovať ďalšie skutočnosti prípadne dôkazy, ktorým nesprávnym postupom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu mu

práva realizovať jeho procesné oprávnenia. S postupom súdu prvej inštancie, ako ani jeho právnym názorom rozhodne nemôže súhlasiť. Dňa 28. apríla 2015 bol vydaný Okresnou prokuratúrou P. príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku, na základe čoho došlo k zaisteniu peňažných prostriedkov na účtoch žalobcu vo výške ako ich žiada vydať z úschovy, a keďže došlo k prerušeniu trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, boli zaistené finančné prostriedky zložené do úschovy súdu. Vlastnícke právo žalobcu však rozhodne nezaniklo. Zo strany Okresnej prokuratúry P. bol vyzvaný žalobca, aby si uplatnil nárok na vrátenie týchto finančných prostriedkov v súlade s ust. § 95b ods. 1 Trestného poriadku, v reakcii na čo žalobca podal žalobu o vydanie veci z úschovy. Poukazom na ust. § 95 ods. 5 Trestného poriadku dôvodil, že pokiaľ pominuli dôvody zaistenia peňažných prostriedkov, zaistenie sa zruší, pričom prerušenie trestného stíhania je jedným zo spôsobov vyriešenia veci. Podľa názoru žalobcu nie je právny dôvod aktuálne, aby jeho finančné prostriedky boli naďalej v úschove. Pominuli dôvody, pre ktoré boli zaistené a preto sa domáha ich vydania. Nikdy však neformuloval svoju žalobu tak, aby sa ukladala povinnosť žalovaným. Ďalej porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k sebe vzhláda v tom, že súd prvej inštancie po tom, ako bolo odročené prvé pojednávanie vo veci, zjavne nariadil ďalšie pojednávanie, predvolanie na ktoré žalobcovi ani jeho právnej zástupkyňi nikdy doručené nebolo, ani sa do jej sféry nedostalo a oni sa dozvedeli až o tom, že vo veci bolo rozhodnuté, keď obdržali rozsudok. Spätným dohľadávaním zásielky zistili, že v rozhodnom období trval núdzový stav, v rámci ktorého v súvislosti s Covid-19 mala byť zásielka uložená na pošte, avšak právna zástupkyňa zástupkyne nikdy neobdržala akékoľvek vyrozumienie o tejto skutočnosti, teda o uložení zásielky, a táto následne bez toho, aby táto vedomosť na strane právneho zástupcu žalobcu bola, bola vrátená späť súdu, čím bolo znemožnené žalobcovi a jeho právnej zástupkyňi zúčastniť sa osobne pojednávania a hájiť tak svoje práva. Navyiac, s ohľadom na v tom čase trvajúcu celosvetovú pandémiu, muselo byť konajúcemu súdu prvej inštancie zrejmé, že doručovanie zásielok môže byť v tejto dobe problematické, teda samotná skutočnosť, že práve táto jediná zásielka bola odoslaná v dobe núdzového stavu a nebola doručená, sa mala javiť ako pochybná, pretože vo všetkých ostatných prípadoch zásielky boli mimo toto obdobie právnenému zástupcovi žalobcu doručené. Už len táto samotná skutočnosť nad rámec ostatného, čo v odvolaní namieta, podľa jeho názoru indikuje k zrušujúcemu rozhodnutiu.

5. Žalovaná 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Dôvody odvolania produkované žalobcom nepovažuje za opodstatnené. Podľa jej názoru odvolateľ si nesplnil dostatočne svoju povinnosť špecifikovať dôvody odvolania, čo žalovanej 1/ podľa jej názoru prakticky znemožňuje vecne argumentovať voči podanému odvolaniu. To, že súd prvej inštancie vyhodnotil situáciu tak, že je možné konať a rozhodnúť v neprítomnosti žalobcu, je podľa jej názoru správne a súladné so zákonom a procesné oprávnenia žalobcu tak neboli porušené. Rovnako sa identifikuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, keď skutkové okolnosti produkované žalobcom súd prvej inštancie subsumoval pod ustanovenie § 126 Obč. zákonníka. V ďalšom replikuje skutkové okolnosti veci.

6. Žalovaný 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu rovnako navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie považuje za nedôvodné. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie dostatočne a komplexne vysporiadal s existujúcim skutkovým stavom a vychádzajúc zo zistenia, že ani jeden zo žalovaných nemá finančné prostriedky, ktoré žiada žalobca vydať z úschovy nemá vo svojej dispozícii, správne žalobu zamietol. Žalobca už v podanej žalobe túto nijako nepodložil, nešpecifikoval, nárok nepreukázal. Žaloba je neurčitá, nezrozumiteľná, nie je zrejmé, či žalobca svoj návrh zakladá na postupe podľa CMP alebo CSP. Neopodstatnenosť námietky vzťahujúcej sa k nedoručeniu predvolania na pojednávanie odvodzuje od ust. § 111 ods. 3 CSP.

7. Žalovaný 3/ nevyužil svoje právo vyjadriť sa písomne k podanému odvolaniu.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a

vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario).

10. V posudzovanej veci sa žalobca vychádzajúc z ním formulovaného podania (označeného ako žaloba), domáhal vydania predmetu úschovy (finančných prostriedkov) zložených do úschovy na Okresnom súde Partizánske rozhodnutím pod sp. zn. 3Tp/23/2017.

11. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie posúdiac uplatnený nárok ako ochranu vlastníckeho práva, subsumujúc ho právne pod ust. § 126ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, žalobu zamietol s odôvodnením, že ani jeden zo žalovaných nemá finančné prostriedky vo svojej dispozícii, keďže sa nachádzajú v úschove súdu. Zároveň žalovaným 1/ a 2/ ako plne úspešným priznal voči žalobcovi 100% nárok na náhradu trov konania. Žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že mu trovy nevznikli.

12. Žalobca (odvolateľ) uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP (vady procesných podmienok, porušenie práva na spravodlivý proces, tiež nevykonanie navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a z toho plynúce nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). Ťažiskovo v princípe tvrdí, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku, ktorý vôbec neuplatňoval (nežiadal uložiť povinnosť žalovaným vydať predmet úschovy), tiež že mu odňal možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia, keď v rámci vyhláseného núdzového stavu v súvislosti s pandémiou COVID-19 nariadil pojednávanie, predvolanie na ktoré žalobca neobdržal a napriek tomu vec v neprítomnosti žalobcu prejednal a vo veci tiež rozhodol, bez vykonania potrebných dôkazov za účelom zistenia skutkového stavu v dôsledku ktorého tento nie je zistený dostatočne a tiež nie je správne podriadený súdom zvolenému právnomu režimu.

13. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti, ako aj vo svetle odvolacej námietky žalobcu predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok.

14. Procesné podmienky sú definované Civilným procesným poriadkom (ďalej len „CSP“) ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Vadou predpokladanou ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP trpí konanie aj v prípade zistenia nedostatku žaloby, keďže sporový proces je bez výnimky ovládaný dispozičným princípom, čo znamená, že to je žalobca, ktorý sporové konanie iniciuje a tiež určuje jeho program. Za vadu týkajúcu sa žaloby je potrebné považovať aj prípad prisúdenia, či rozhodovania o nároku, ktorého sa žalobca nedomáhal, v konkrétnosti aj o nároku na uloženie povinnosti, pričom právo na takéto plnenie žalobca vôbec neuplatnil, naplnenie ktorej vady v konkrétnostiach posudzovanej veci odvolaním namieta žalobca tvrdiac, že súd prvej inštancie zjavne nepochopil k čomu (k akému nároku) jeho podanie (žaloba) smerovalo, keď on sa dožadoval vydania veci z úschovy, napriek tomu súd prvej inštancie rozhodoval o uložení povinnosti žalovaným vydať predmet úschovy, čo on však nikdy nepožadoval (v zmysle uloženia takejto povinnosti žalovaným).

15. Nemožno pochybovať o tom, že základným predpokladom toho, aby súd vo veci mohol konať je identifikovať o čom má konať (k čomu - a akému výsledku podanie smeruje, teda o akom nároku žiada navrhovateľ - žalobca rozhodnúť).

16. V posudzovanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že podaním doručeným súdu prvej inštancie spoločnosť N. (v podaní označená ako žalobca) formuluje svoj nárok v zmysle bodu VII. podania tak, že navrhuje, aby Okresný súd Partizánske rozhodol o vydaní celého predmetu z úschovy uloženého u Okresného súdu v Partizánskom pod č. k. 3Tp/23/2017 s tým, že tento predmet úschovy bude vydaný navrhovateľovi (žalobcovi). Z obsahu podania vyplýva, že finančná čiastka, ktorej vydania sa domáha, by sa mala nachádzať v úschove Okresného súdu Partizánske na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie OS Partizánske zo dňa 14.06.2017, sp. zn. 3Tp/23/17, ktoré finančné prostriedky mali byť predtým dňa 28.04.2015 z príkazu prokurátora Okresnej prokuratúry v P. č.k. C. zaistené na bankových účtoch spoločnosti navrhovateľa (žalobcu), na ktoré si žalobca uplatňuje v zmysle § 95b ods. 1 Trestného poriadku nárok, teda žiada ich vydanie zo súdnej úschovy. Zároveň uvádza, že v trestnom konaní odpadli dôvody, pre ktoré boli finančné prostriedky zaistené a on bol odkázaný na uplatnenie ich vrátenia v občiansko-právnom konaní.

17. Vychádzajúc z týchto skutočností sa javí odvolaciemu súdu pravdepodobné (aj s ohľadom na produkované odvolacie námietky, v rámci ktorých odvolateľ tvrdí, že sa nikdy nedomáhal uloženia žiadnej povinnosti žalovaným (významným tiež je, že vo svojom pôvodnom podaní ani žiadne subjekty na strane žalovanej neoznačil), teda že podanie navrhovateľa (žalobcu) bolo smerované k vyvolaniu konania upraveného v siedmej hlave Civilného mimosporového poriadku (konania vo veci úschov), keďže z ustanovenia § 359 Civilného mimosporového poriadku vyplýva, že okrem konania vo veciach notárskych úschov, siedma hlava upravuje tiež konania vo veci iných úschov (tiež súdnych v prípadoch ustanovených osobitným predpisom, v tomto prípade Trestným poriadkom), kedy sa postupuje podľa ustanovení osobitného predpisu a ak ho nieť, postupuje sa podľa ustanovení tejto hlavy, a to primerane podľa povahy úschovy a jej účelu. Uvedené všeobecné ustanovenie k iným úschovám sa teda vzťahuje aj na úschovy, ktorých postup síce upravuje osobitný predpis, ale ustanovenia tejto hlavy ho dopĺňajú. Zákonnodarca dáva totiž viaceré možnosti využitia súdnej úschovy, pričom podľa jej povahy, je možné podľa ustanovení siedmej hlavy CMP primerane postupovať tiež v prípade žiadosti o vydanie predmetu súdnej úschovy.

18. Navrhovateľ (žalobca) v okolnostiach posudzovanej veci tvrdí, že finančné prostriedky boli zaistené v rámci prebiehajúceho trestného konania, boli zložené do súdnej úschovy a aktuálne už mali pominúť dôvody pre ich zadržanie v súdnej úschove.

19. I keď súčasťou spisu v posudzovanej veci nie je pripojený identifikovaný trestný spis a teda nie je možné jednoznačne opoznať, či skutočnosti v tomto smere uvádzané navrhovateľom resp. žalobcom sú pravdivé (identifikované rozhodnutia ktorými boli peňažné prostriedky zaistené, či zložené do úschovy, skutočnosť, že sa ešte v úschove nachádzajú, či ohľadne štádia trestného konania v súvislosti s tým, že mali odpadnúť dôvody, pre ktoré finančné prostriedky boli do úschovy zložené), keďže súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza (i keď nie je zjavné, či čerpá len zo skutočností tvrdných navrhovateľom, keďže z odôvodnenia nevyplýva, že by bol vykonan dokazovanie oboznámením trestného spisu či konkrétneho rozhodnutia a v spise sa nenachádza tiež úradný záznam o tom, že by peňažné prostriedky stále boli v úschove súdu), že príkazom tamojšieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tp/23/17 zo dňa 14.06.2017 mal byť súdom nariadený podľa § 95b ods. 1 Trestného poriadku prevod zaistených peňažných prostriedkov vedených na účte F.. do úschovy Okresného súdu Partizánske v sume 4.575,68 eur a tiež sa v odôvodnení uvádza, že finančné prostriedky sa stále v tejto súdnej úschove OS Partizánske nachádzajú.

20. Z vyššie uvedených skutočností tvrdných žalobcom, a z ktorých zjavne súd prvej inštancie vychádzal tiež vyplýva, že peňažné prostriedky zaistené žalobcovi podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku súdom pre prípravné konanie na jeho účte a následne zložené do súdnej úschovy, mu v rámci trestného konania nemali byť doposiaľ postupom podľa § 95a ods. 1 Trestného poriadku (vychádzajúc z ktorého ak podľa výsledku dokazovania v prípravnom konaní je nepochybné, že zaistené peňažné prostriedky na ďalšie konanie nie sú potrebné vrátiť sa vlastníčkovi, ak si v trestnom konaní uplatnil nárok na ich vrátenie, o ktorom vrátení rozhodne uznesením sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora) vrátené a naďalej sa majú nachádzať v úschove súdu (zo spisu nemožno zistiť, či vôbec bol takýto nárok žalobcom v rámci trestného konania uplatnený a ako bolo o ňom rozhodnuté), z ktorého dôvodu žalobca vychádzajúc zo znenia ust. § 95b ods. 1 Trestného poriadku ako osoba, ktorá si na ne robí nárok, uplatňuje ich vrátenie v rámci civilného procesu (na ktorý postup mal byť ako uvádza odkázaný tiež orgánmi činnými v trestnom konaní). Odvolaciemu súdu sa teda javí už z prvotného podania (žaloby) pravdepodobné, že jeho podanie smeruje k úmyslu vyvolať nie sporové, ale mimosporové konanie (o vydanie predmetu súdnej úschovy) upravené v siedmej hlave CMP (teda ako návrh, resp. žiadosť o vydanie predmetu úschovy) a nie sporové konanie podriadené Civilnému sporovému poriadku, ako ho súd prvej inštancie vyhodnotil.

21. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že samotný súd prvej inštancie týmto spôsobom aj uvažoval (ako vyplýva zo zápisov vyššieho súdneho úradníka, nachádzajúcich sa príkladmo na č.l. 152 spisu), ktorému sa javilo, že je potrebné v danej veci postupovať podľa § 340 ods. 2 CMP per analogiam s poukazom na § 359 CMP, teda je zjavné, že aj jeho úvahy smerovali k tomu, že zmyslom a účelom podania nie je vyvolať spor, ale konanie vo veci vydania predmetu súdnej úschovy podriadené siedmej hlave CMP, avšak z neopoznatelných dôvodov následne prostredníctvom opakovaných výziev na odstránenie nedostatkov podania, ktorú súd sám už identifikuje ako žalobu, pod následkom odmietnutia podania v princípe „podsúva“ navrhovateľovi (žalobcovi) doplnenie podania o identifikáciu subjektov, ktoré by

mali vystupovať na žalovanej strane, teda sporový charakter konania a v tomto duchu o ňom tiež konal a rozhodoval a to napriek tomu, že je potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že ním formulovaný petit skutočne k uloženiu žiadnej povinnosti žalovaným (k žiadnemu z nich) nesmeroval, a jeho zvolená konštrukcia vo svetle podstaty sporového konania vzbudzuje v kumulácii so skutočnosťami, ktoré produkoval navrhovateľ (žalobca) na podporu svojho návrhu, významné pochybnosti o tom, k akému skutočnému výsledku od počiatku odvolateľ smeroval a prostredníctvom akého typu konania to mienil aj dosiahnuť (odvolací súd poznamenáva, že na tento problém spočívajúci v nejednoznačnosti smerovania podania navrhovateľa (žalobcu) už počas konania upriamoval pozornosť aj žalovaný 2/).

22. Faktom však tiež je (a v priebehu konania, tiež odvolacieho na to upriamuje pozornosť aj žalovaný 2/), že navrhovateľom (žalobcom) tvrdené „nepochopenie“ jeho nároku ide aj na jeho ťarchu (o to viac, že je od počiatku kvalifikovane zastúpený), pretože on sám vniesol určitú neprehľadnosť do svojich podaní z hľadiska možnosti nepochybného opoznania k akému výsledku (typu konania) svojím podaním smeroval, keďže už svoje podanie prvotné označil ako žalobu, seba ako žalobcu (pokiaľ smeruje k nesporovému konaniu podľa CMP tak nesprávne), navyiac v reakcii na výzvu súdu prvej inštancie doplnil subjekty na žalovanej strane a s pojmami a označeniami typickými pre sporové konanie naďalej aj narába, čím vlastne konzervoval vnútornú rozpornosť svojich podaní, v dôsledku ktorej nie je možné bez pochybnosti jednoznačne posúdiť, aký typ konania (sporové či nesporové) chcel vyvolať a k akému výsledku jeho podanie smeruje. Faktom je, že ani v odvolacom konaní odvolateľ jednoznačne neidentifikuje aký typ konania mienil vyvolať, keď bez ďalšieho ozrejmienia len namieta (nesprávne to pripočítavajúc výlučne na ťarchu súdu prvej inštancie), že nikdy nežiadal ukladať povinnosť žalovaným na vydanie predmetu úschovy.

23. Pravdou síce je, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia, z ktorej vyplýva, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia nároku je vecou súdu, avšak povinnosťou účastníka je produkovať vo vzťahu k nároku skutočnosti v takom rozsahu a kvalite, aby bol skutkový dej nezameniteľne vymedzený a aby súd z podaných skutkových okolností vo svetle zásady iura novit curia jeho nárok mohol aj správne právne posúdiť. Na podmienky posudzovanej veci síce na jednej strane, ako odvolací súd uviedol už v predchádzajúcich častiach svojho rozhodnutia, sa javí pravdepodobným, že podanie navrhovateľa (žalobcu) nesmerovalo k vyvolaniu sporového konania, ale ku konaniu o vydanie predmetu úschovy upraveného v siedmej hlave CMP, na strane druhej však z dôvodu používania pojmov typických pre sporové konanie, tiež doplnenie žalovaných subjektov a jednoznačné nevymedzenie sa proti sporovému konaniu, pretrváva naďalej pochybnosť v uvedenom smere.

24. Keďže tento vnútorný rozpor podaní spôsobuje, že ich nemožno považovať za formálne spôsobilé k posúdeniu toho k čomu smerujú, bolo potrebné už v počiatočnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie, aby tento (o to viac, že je zjavné, že sám mal pochybnosti o tom, či má o veci konať ako o spore, alebo o žiadosti o vydanie z úschovy podriadenej siedmej hlave Civilného mimosporového poriadku) vyzval postupom podľa § 129 ods. 1 CSP navrhovateľa (žalobcu) k jednoznačnému vyjadreniu v tomto smere, pretože až následne bolo možné zvoliť správny procesný postup a vo veci ďalej konať, k čomu doposiaľ neprišlo a zakonzervovaný rozpor mal tak za následok vadu návrhu (žaloby) s následkom nedostatku procesných podmienok. V ďalšom postupe po vrátení veci, tak bude potrebné ako prvoradá tento nedostatok odstrániť, ako základný predpoklad toho, aby bolo možné vôbec identifikovať o čom má súd konať a rozhodovať, teda k akému výsledku podania navrhovateľa (žalobcu) smerujú a následne sa samozrejme vysporiadať aj s ďalšími procesnými postupmi (tiež okruhom účastníkov) z hľadiska toho-ktorého procesného kódexu, ktorý na daný typ konania bude dopadať.

25. S poukazom teda na to, že procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v neodstránení vnútorného rozporu návrhu (žaloby) nebol správny, v dôsledku čoho tak skutkové, ako aj právne závery súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie nie sú spôsobilé k odvolaciemu prieskumu, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, nemohlo byť rozhodnutie súdu prvej inštancie spôsobilé k inému, ako zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), pričom z dôvodu charakteru zistenej zásadnej vady, bolo nadbytočným sa zaoberať podrobne naplnením zostávajúcej odvolacej námietky o nedoručení predvolania na pojednávanie právnej zástupkyňi navrhovateľa (žalobcu) i keď aj v tomto smere zo

stanoviska českej pošty určité pochybnosti na prospech odvolateľa vyplývajú, či by však samostatne boli spôsobilé k zrušujúcemu rozhodnutiu je za daného stavu riešiť zbytočné.

26. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude odstrániť nedostatky súdneho konania tak, ako ich odvolací súd zistil a uviedol v tomto zrušujúcom uznesení a následne podľa výsledku zvolí príslušný procesný postup definovaný zákonom pre navrhovateľom (žalobcom) zadefinovaný typ konania, v konaní postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvej inštancie, svojím procesným postupom poskytnúť účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené zákonom a po zistení rozhodujúcich skutočností opätovne rozhodnúť s tým, že odôvodnenie rozhodnutia bude spĺňať parametre dané zákonom.

27. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).